

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 191. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm9137.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Philip Spener! Herman Francke!
I, hvis Ord var som jer Tanke:
Strø Gudfrygtighedens Sæd!
I, som Aandens Pris istemte,
I den store Sandhed glemte.
At den Sæd som Herren saaer,
Er Hans Ord som skrevet staar;
At med Ordet Aanden følger,
Alt som Vind med rørte Bølger;
Glemte, ei af os henede,
Klinte luges kan fra Hvede.
Saae I ei de klare Sprog,
Hvor de stod i Herrens Bog?
Vel I saae hvor Sproget stod,
Men ei ret, hvor Klinten grode,
192Prænte lod I Herrens Ord,
Men jert eget bedst I troede.
Herrens Værk I vilde virke
Kaldte eder selv Hans Kirke,
Derfor, da I lagde Staven
Kirken sank med jer i Graven.
Kjødet med sin Herlighed
Græs og Blommer lignes ved,
Visnet falder Blomsten af,
Isnet synker Kjød i Grav;
Herrens Ord i Evighed,
Blomstrende kun bliver ved.
Ak! forblindede I trode,
Det var Sædens Skyld, at ei
Den paa Steen og Alfarvei,
Og imellem Torne grode,
Meente Hjertets Jord blev gold,
Fordi Kirken var saa kold,
Meente nok Kaminen skulde,
Raade Bod paa Hjertets Kulde;
Saa at i jert Drivehus,
Blommer skiød af Sand og Grus.
Herrens Værk I vilde virke,
Drive Præsterne af Kirke;
Meente, at naar hyrdefri
Faarene sig kunde sprede,
193Uden Stav og uden Stie,
Skulde ret de vorde fede,
Meente, naar de aad kun tæt,
Græs og Nelder, Godt og Slet,
Skulde fra de fulde Vomme
Melken nok med Ulden komme.
Philip Spener! Herman Francke!
From var eders Hjertes Tanke,
Men selv her I saae det jo;
Efter Avner Tidsler gro;
Hvor I sjunge nu i Chor,
Sande I vist Herrens Ord.
Sande vist at Herrens Frygt
Som paa Ordet hviler trygt,
Bedre er, end nok saa breed
Selvudvalgt Gudfrygtighed;
Sande vist, at Gud vil virke
Giennem Ord og Præst og Kirke,
At naar Ordet ei kan nytte,
Da er Hjertet Satans Bytte.
Alt, hvad da Man griber til,
Alt hvortil Man da sig piner,
Vorder kun et Giøglespil:
Kolde Suk og sure Miner,
Taarer, som skal perses frem,

Har vel Hjertet Deel i dem?
194Lystne Sjæl vil Gud bedrage
Med sit Legems Fastedage,
Stolte Hjerte sig ophøier,
Alt som Hovedet sig bøier,
Syndens Lyster Hjertet slide
Medens Hænderne sig vride,
Under Læbens Bøn omvanker
Sjælen vild i Verdens Tanker.
Vil du vide, Støvets Søn!
Om din Gud du monne frygte,
Da betragt med Ordets Lygte
Hjertets Rørelser i Løn!
Hvis det klemmes, hvis det gruer,
Naar i Ordet Herren truer,
Hvis ved Christi Gammensbud
Glad det løfter sig til Gud;
Hvis det kiærligt sig udvider,
Naar endog din Fjende lider,
Hvis paa Herrens Lov det grunder,
Hvis det længes, hvis det stunder
Efter hjem til Gud at vinde,
Da er Herrens Frygt derinde.
Klag din Nød og al din Jammer
For din Gud i stille Kammer,
Da skal til dig dale ned
Tro og Haab og Kiærlighed;
195Naar du da gaar ud i Vrimlen,
Gaaer, hvor Ordets Lys dig vinker,
Tør du se dig frit til Himlen
Hvor din Morgenstjerne blinker,
Sig til Skam og Gud til Ære,
Da af dig skal Verden lære,
At selv her i Vaabengny;
I sin Gud Man glad kan være;
Hvad mon da, naar over Sky
Seierspalmerne vi bære!